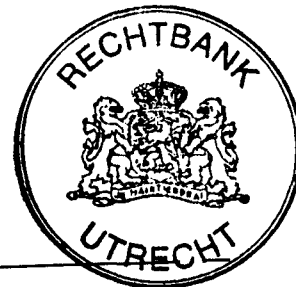

uitspraak

RECHTBANK UTRECHT

Sector bestuursrecht

zaaknummer: SBR 10/2992

uitspraak van de voorzieningenrechter van 29 september 2010

inzake

dr. ir. P.R. de Waal,
wonende te Amersfoort,
verzoeker,

tegen

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht (UU),
verweerder.

Inleiding

1.1 Het verzoek heeft betrekking op het besluit van 3 september 2010, waarbij verweerder heeft besloten verzoekers functie van universitair docent 1 met ingang van 1 september 2010 op te heffen.

1.2 Het verzoek is op 22 september 2010 ter zitting behandeld, waar verzoeker in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. K. de Bie, advocaat te Amsterdam. Verweerder is verschenen bij gemachtigde mr. J.M.J. van de Pas, werkzaam bij UU.

Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2 Voor zover deze toetsing meebrengt dat een oordeel wordt gegeven over het geschil in de bodemprocedure, heeft dit oordeel een voorlopig karakter en bindt dit de rechtbank niet bij haar beslissing in die procedure.

2.3 Verzoeker is met ingang van 1 oktober 2003 in dienst getreden als onderzoeker bij de faculteit Wiskunde en Informatie bij de UU. Het betrof hier een tijdelijke aanstelling tot 1 januari 2006. Met ingang van laatstgenoemde datum is verzoeker aangesteld als UD 1 bij de faculteit Bètawetenschappen (voorheen de faculteit Wiskunde en Informatie) voor een periode van één jaar. Deze aanstelling is aansluitend omgezet in een vaste aanstelling voor onbepaalde tijd.

2.4 Bij brief van 20 januari 2010 heeft de decaan van de faculteit Bètawetenschappen verweerder schriftelijk geïnformeerd over de herstructurering van het departement

Informatica. Daarin wordt onder meer gesteld dat er vier samenhangende onderzoeksclusters worden gevormd en dat aan elk cluster een masterprogramma is gekoppeld. Het onderzoek wordt ondergebracht in één onderzoeksinstituut, waarmee de tweedeling van het voormalig onderzoeksinstituut wordt verlaten en het aantal masterprogramma's wordt teruggebracht van zes naar vier.

2.5 Bij brief van 22 juni 2010 is verzoeker namens het onderwijsmanagementteam een overzicht toegestuurd van de onderwijstaken die van hem in het komende collegejaar worden verwacht.

Bij brief van 12 juli 2010 is verzoeker op de hoogte gesteld van het voornemen van verweerder om zijn functie op te heffen. In deze brief wordt gesteld dat naar aanleiding van de financiële situatie is gekozen voor het samenvoegen van de zes bestaande masterprogramma's tot vier, aangezien drie masterprogramma's een te kleine instroom hebben. Voorts wordt melding gemaakt van het feit dat het bachelorprogramma wordt aangepast, waardoor het vak wiskunde integraal onderdeel wordt van informaticavakken. De consequentie hiervan is, zo volgt uit de brief van 12 juli 2010, dat verzoekers taken vervallen, aangezien zijn expertise (wiskunde, in het bijzonder statistiek) niet langer valt binnen nieuwe inrichting van het departement.

2.6 Naar aanleiding van het voornemen van verweerder, zoals neergelegd in de brief van 12 juli 2010, heeft er op dezelfde datum een gesprek plaatsgevonden tussen verzoeker, het departementshoofd Informatica A. Siebes, personeelsmedewerker H. Blom en ABVA/KABO consulente M. Lampert. In dat gesprek heeft verzoeker te kennen gegeven zich niet te kunnen vinden in het voorgenomen ontslag. Bij brief van 24 augustus 2010 heeft eiser zijn zienswijze tegen het voorgenomen ontslag kenbaar gemaakt.

2.7 Bij besluit van 3 september 2010 heeft verweerder besloten verzoekers functie van universitair docent 1 met ingang van 1 september 2010 op te heffen. Daarbij is tevens meegedeeld dat verzoeker in verband met de herstructurering van het departement Informatica, gedurende zes maanden in de gelegenheid wordt gesteld om ander werk te zoeken, waarbij hij van 1 september 2010 tot 1 maart 2011 zal worden ondersteund door een extern bureau. Indien verzoeker per 1 maart 2011 geen ander werk heeft gevonden, zal aan verzoeker met ingang van 1 juni 2011 ontslag worden verleend. Door de opheffing van verzoekers functie zijn de aanvankelijk aan verzoeker toegewezen onderwijstaken overgedragen aan andere docenten.

2.8 Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift uitvoerig betoogd op welke gronden het besluit van verweerder naar zijn mening niet in stand kan blijven. Kort samengevat heeft verzoeker gesteld dat zijn functie niet is opgeheven aangezien het feitelijk samenstel van de werkzaamheden is blijven bestaan. Dat de werkzaamheden van verzoeker zijn overgedragen aan collega's maakt dat naar de mening van verzoeker niet anders. Verzoeker heeft voorts aangevoerd dat het besluit tot opheffing van zijn functie op onvoldoende gronden berust. Verzoeker heeft in dat verband opgemerkt dat verweerder op allerlei manieren heeft willen voorkomen dat de organisatiewijziging als een reorganisatie zou worden aangemerkt. Hij meent echter dat wel sprake is van een reorganisatie en dat daarom een reorganisatieplan en een personeelsplan ontbreekt. Verzoeker miskent daarbij niet dat het een werkgever vrij staat zijn organisatie naar eigen inzicht in te richten, doch is van mening dat dit niet betekent dat het een werkgever vrijstaat om lukraak functies op te heffen en werknemers zonder deugdelijke motivering met ontslag te bedreigen. Tenslotte heeft verzoeker aangevoerd dat onduidelijk is op welke bepaling in de CAO NU verweerder zijn beslissing om verzoeker per 1 september 2010 geen

werkzaamheden te laten verrichten heeft gebaseerd.

2.9 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een reorganisatie, maar slechts van een kleine organisatiewijziging, waartoe is overgegaan vanwege de financiële situatie van de faculteit Bètawetenschappen. Door die organisatiewijziging zal de benodigde wiskunde kennis in het departement niet langer in zelfstandige vakken worden aangeboden, maar als onderdeel verweven worden in informaticavakken. Als gevolg daarvan heeft het departement behoefte aan informatici met een goede kennis van wiskunde en niet langer aan wiskundigen. Aangezien verzoeker niet wezenlijk bijdraagt aan de gekozen profilering van het departement, er geen middelen zijn om een eventuele herscholing te faciliteren en het onderzoek van verzoeker wordt geschrapt, heeft verweerder besloten tot opheffing van verzoekers functie.

2.10 De voorzieningenrechter stelt voorop dat het verweerder op zichzelf vrijstaat om op grond van bepaalde overwegingen, waaronder bijvoorbeeld van financiële aard, te komen tot wijzigingen in zijn organisatie of in de daarbij benodigde functies. Indien dit leidt tot wijzigingen in de rechtspositie van zijn werknemers, is daarbij de CAO Nederlandse Universiteiten (hierna: CAO NU), zoals vastgesteld voor de periode 1 september 2007 tot 1 maart 2010, van toepassing.

Verzoeker heeft gesteld dat in dit geval sprake is van een reorganisatie. Verweerder stelt zich op het standpunt er geen sprake is van een reorganisatie, waardoor hoofdstuk 9 van de CAO toepassing mist en uitsluitend de overige bepalingen uit de CAO NU van toepassing zijn.

2.11 De voorzieningenrechter ziet zich allereerst geplaatst voor de vraag of verzoekers functie van UD 1 al dan niet is opgeheven als gevolg van een reorganisatie als bedoeld in hoofdstuk 9 van de CAO NU.

Ingevolge artikel 9.1 van de CAO NU wordt onder reorganisatie bij een universiteit of een onderdeel daarvan verstaan een verandering in de organisatie, zoals bedoeld in artikel 25, eerste lid, onderdeel a tot en met f, van de Wet op de ondernemingsraden, die betrekking heeft op de universiteit, of op een belangrijk onderdeel daarvan, met directe en ingrijpende rechtspositionele gevolgen voor werknemers.

Artikel 9.4, eerste lid, bepaalt dat indien er sprake is van ingrijpende rechtspositionele gevolgen voor werknemers het Kader voor Sociaal Beleid, zoals opgenomen in paragraaf 2 van dit hoofdstuk, wordt toegepast en wordt met werknemersorganisaties in het lokaal overleg overeengekomen of in aanvulling hierop een Sociaal Plan wordt opgesteld. Het tweede lid van artikel 9.4 bepaalt dat onder ingrijpende rechtspositionele gevolgen voor werknemers onder meer verstaan wordt ontslag(dreiging), een belangrijke wijziging in de functie of overplaatsing naar een ander organisatieonderdeel.

2.12 Op grond van de definitie van reorganisatie in artikel 9.1 en het bepaalde in artikel 9.4, tweede lid, van de CAO NU constateert de voorzieningenrechter dat in het onderhavige geval sprake is van een reorganisatie: er is immers sprake van een organisatieverandering die voor een aantal werknemers tot gevolg heeft dat zij of voortaan elders in de organisatie werkzaam zullen zijn of, voor een tweetal werknemers waaronder verzoeker, met ontslag worden bedreigd. Deze situatie voldoet letterlijk aan de voorbeelden als genoemd in artikel 9.4, tweede lid, van de CAO NU.

Ter zitting heeft verweerder benadrukt dat met lokale vakorganisaties in het lokaal overleg is afgesproken dat er geen sprake is van een reorganisatie omdat de organisatiewijziging slechts een zeer gering aantal personen betreft die, zoals ter zitting is betoogd, niet ingrijpend in hun rechtspositie worden geraakt. Dit betoog volgt de voorzieningenrechter niet. De

organisatiewijziging heeft zich niet beperkt tot de twee hiervoor genoemde medewerkers. Naast deze twee medewerkers zijn er immers nog zes medewerkers die door de wijziging van de organisatie zijn geconfronteerd met ingrijpende rechtspositionele gevolgen, zoals genoemd in artikel 9.4, tweede lid. Het gaat dan ook om acht van de ongeveer 60 werknemers binnen het departement. De omstandigheid dat zeven van die acht medewerkers mogelijk hebben ingestemd met het gaan werken bij een ander organisatieonderdeel of het gebruik maken van de FPU dan wel van een outplacementtraject, en daarmee kennelijk in de wijzigingen in hun rechtspositie hebben berust, maakt niet dat de organisatiewijziging niet gekwalificeerd moet worden als een reorganisatie, in de zin van hoofdstuk 9.

2.13 De voorzieningenrechter kan verweerder daarom niet volgen in diens standpunt dat de bepalingen van hoofdstuk 9 van de CAO NU in deze specifieke situatie niet van toepassing zijn.

De voorzieningenrechter constateert dan ook dat aan de eisen die de CAO NU verder stelt ten aanzien van het opheffen van een functie in het kader van een reorganisatie, zoals het vaststellen van een reorganisatieplan en een personeelsplan, in dit geval ten onrechte niet is voldaan. Nu dat niet is gebeurd, is ook niet bezien of er sprake is van uitwisselbare functies en zo ja, of het dan op grond van de in de CAO NU vastgelegde ontslagvolgorde, ook juist verzoeker met ontslag bedreigd moet worden.

2.14 Nu verweerder heeft betoogd dat het bestreden besluit is gebaseerd op de 'andere' bepalingen van de CAO NU dan hoofdstuk 9, zal de voorzieningenrechter bezien of het besluit, ondanks hetgeen hiervoor is overwogen, wellicht op deze grond in heroverweging toch in stand zou kunnen blijven.

2.15 Door verweerder is in het voorliggende besluit echter niet benoemd op welke andere bepaling in de CAO NU het besluit tot opheffing van verzoekers functie is gebaseerd. Uit de CAO NU blijkt verder niet van een specifieke bepaling die het mogelijk maakt een functie op te heffen, anders dan op grond van een reorganisatie als bedoeld in hoofdstuk 9 van de CAO NU.

Voor zover verweerder meent dat louter het vervallen van het samenstel van verzoekers werkzaamheden, zonder verdere verankering aan een bepaling in de CAO NU het opheffen van de functie van verzoeker rechtvaardigt, overweegt de voorzieningenrechter het volgende. Uit het verhandelde ter zitting is gebleken dat het door verzoeker tot begin 2010 verrichte onderzoek door een andere medewerker wordt voortgezet. Verder is onweersproken gesteld dat de aanvankelijk in juni 2010 nog aan verzoeker toebedeelde onderwistaken thans door andere docenten zijn overgenomen. Daarbij is aangevoerd dat (een aantal van) de andere universitair docenten net als verzoeker wiskundige zijn en dat het vak Wiskundige Technieken dat ten gevolge van de organisatiewijziging is komen te vervallen, eerder nooit door verzoeker is gedoceerd. Op grond hiervan is voor de voorzieningenrechter niet aannemelijk geworden dat het samenstel van werkzaamheden van verzoeker ten gevolge van de organisatiewijziging is komen te vervallen.

De omstandigheid dat verweerder deze taken kennelijk niet meer door verzoeker wil laten uitvoeren, betekent niet dat daarmee ook het samenstel van werkzaamheden is vervallen. Indien er andere redenen aan verweerdens opstelling ten opzichte van verzoeker ten grondslag liggen, bijvoorbeeld omdat verweerder niet tevreden is over de wijze waarop verzoeker zijn werkzaamheden (op het gebied van onderzoek dan wel van onderwijs) verricht, dan dient daarvoor een andere weg bewandeld te worden. Van een eventueel disfunctioneren is echter uit de stukken geenszins gebleken. Verzoeker heeft verder ter zitting verklaard loyaal te willen bijdragen aan de wijze waarop het onderwijs thans is

vormgegeven, ook al was hij als voorzitter van de Onderwijsadviescommissie geen voorstander van de wijziging in de wijze waarop de wiskunde in het onderwijsprogramma is ondergebracht.

2.16 Het komt de voorzieningenrechter voor dat – als er geen sprake zou zijn van een reorganisatie - het bestreden besluit binnen het kader van de CAO hooguit gekwalificeerd kan worden als het (op termijn) beëindigen van een dienstverband voor onbepaalde tijd in verband met het vervallen van een arbeidsplaats. In dat geval zou echter ook op grond van artikel 8.6 van de CAO NU moeten blijken dat het niet gaat om een uitwisselbare functie, en als dat wel zo is, een ontslagvolgorde moeten worden vastgesteld.

2.17 Gezien het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat het besluit tot opheffing van verzoekers functie niet berust op een deugdelijke wettelijke grondslag en evenmin op een draagkrachtige motivering. Dit brengt met zich mee dat thans ongewis is of deze gebreken zich laten herstellen in de bezwaarschriftprocedure.

2.18 Gelet op het evidente belang van verzoeker bij behoud van zijn werkzaamheden, ziet de voorzieningenrechter dan ook aanleiding het verzoek om een voorlopige voorziening toe te wijzen en de opheffing van verzoekers functie te schorsen tot zes weken nadat verweerder op de bezwaren van verzoeker heeft beslist.

2.19 Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder te veroordelen in de kosten die verzoeker in verband met de behandeling van zijn verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,- (1 punt voor het indienen van het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 437,-) als kosten van verleende rechtsbijstand. Verder zal verweerder het griffierecht moeten vergoeden.

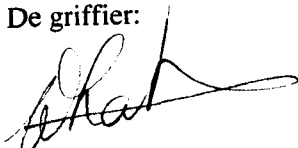
Beslissing

De voorzieningenrechter,

- 3.1 wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toe,
- 3.2 schorst het besluit van verweerder van 3 september 2010 tot zes weken na bekendmaking van het nog te nemen besluit op bezwaar,
- 3.3 bepaalt dat verweerder het door verzoeker betaalde griffierecht ten bedrage van € 150,- aan hem vergoedt,
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten van verzoeker ten bedrage van € 874,-.

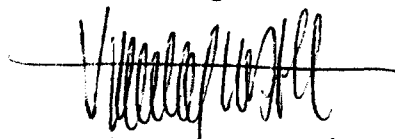
Aldus vastgesteld door mr. V.M.M. van Amstel en in het openbaar uitgesproken op 29 september 2010.

De griffier:

W.B. Lakeman

De voorzieningenrechter:

mr. V.M.M. van Amstel

Afschrift verzonden op: **29 SEP 2010**

Tegen deze uitspraak staat geen rechtsmiddel open.

Voor copie conform
De Griffier

